

Er Erstatningspørgsmaalet. Sluttelig have vi afstillet nogle Endringsforslag til § 20. Det grunder sig paa, at det ikke gaar an i denne Forsamling iaar at hævde § 34 i Anordningen af 1840. Den giver nemlig enhver Sagtherie, Enhver, som hæver hans Sagsskiidt, og Enhver, som han har givet skriftlig Indrømmelse til at drive Sagt paa hans Grund, Lov til at anholde den, som der driver den uberettiget. Det er en Bestemmelse, som jeg for mit Vedkommende ikke skulde have været ved, dersom den ikke var udtryffeligt Opfordring til, at sanktionere den; men den staar i virkelig Strid med det, vi have antaget ved den nye Politilov; thi efter dennes § 8 har intet Politi en saadan Myndighed til at anholde, som den Private har efter § 34. Denne den Private's Anhøldelsesret maa man nemlig se skidt nøiere efter; den kan have vidunderlige Konsekvenser. Naar nu saaledes en Person bliver anholdt og — Modstand gjør han ikke, det maa han ikke gøre — hvor skal han saa søres hen? Naturligvis kan Sagteieren ikke beholde ham; han maa altsaa aflevere ham til vedkommende nærmeste Autoritet, Sognefogden. Naar nu Sognefogden er en Mand, som er stærk, saa siger han: Sag, jeg tror ikke, at dette Tilfælde henhører under Politibestemmelserne, og som Følge deraf vil jeg ikke træde til og anholde ham; han er jo ikke i det i Politiloven omtalte Tilfælde, og jeg vil derfor lade ham gaa. Men det er maasse for Sognefogden et vanskeligt Tilfælde, og maasse fører han derfor den Anhøldelse til Politimesteren, som sandsynligvis meget snart vil sørge for, at han fjører hjem med den Vogn, han er kommen med. Det er den hele Anhøldelse. Denne forunderlige Vilkaarlighed kan komme frem som Følge af § 34, medens vi dog have overvejet, hvor ringere en Ret vi vil give Politiet til at anholde. Det er derfor rettest, at denne Bestemmelse gaar ud. Er der Noget, der senere under Sagens Gæng vil bringe Forandring i dette Forhold, saa maa det være hans Sag; men det synes mig umuligt, at man her sætter en Sanction paa § 34 i Sagtloven, naar vi have været saa hensynfulde med Hensyn til den Magt, vi ville tillægge den of-

fentlige Autoritet, Politiet. Under Nr. 23 er anført et Endringsforslag til § 20, hvor efter § 35, 1ste Punktum, før en Del skal staa ved Magt. Det ser vistnok lidt løierligt ud, og der kan gjøres endel Bemærkninger i saa Henseende ved, at der kun foreslaas en Del af Sætningen. Men for ikke at faa for store Forandringer og for mere at udtale Tanken ved denne Leilighed end at indføre noget Endeligt i Loven, da Loven vel ikke i den Henseende bliver endelig særdisig herfra, har man troet at kunne indskrænke sig til denne Bestemmelse, en Bestemmelse, som forøvrigt ikke faar nogen særdeles Betydning, dersom man antager eller ikke antager — hvad man jo gjør — § 20. Thi antager man den, er den Sætning slaaet fast, at det skal være private Politifagere, og antager man ikke Hovedforslaget, maa man stemme det heromhandlede bort; thi saa kan det ikke komme til at gjælde. Som sagt, der er i den Raade, hvorpaa disse Forslag ere stillede, noget mindre Fuldkomment, men for at faa dem i en fuldstændig heldig Form, maatte man have saameget Andet af Lovens Bygning forandret, man maatte, som Landsstinget har gjort, have udfikst den egentlige Sagtlovgivning fra det egentlige Fredningsforslag for de saakaldte nyttige Dyr. Man maatte have opløst dette Blandingsystem, hvorved man iøvrigt ikkun faar at vide, hvem der er vore Sjender, men ikke lærer — hvad der dog kunde være ret smukt — sine Venner at kjende. Denne Blanding har medført, at hvis man vil gaa tilbage til de to forskellige Procesformer maa man nødvendigvis komme til at omarbejde hele Loven. Dette kunde ikke gjøres til 3die Behandling. Idet jeg derfor gjentager vor Undskyldning for, at den Form, vi have valgt, er noget kort, tror jeg dog, at den er en saadan, at Thinget med Bestemthed kan udtale, hvad den vil have, privat eller offentlig Retssfølgning i de egentlige Sagtsager.

J. N. Hansen: Jeg har deltaget i at stille 2 Endringsforslag, nemlig Forslagene under Nr. 1 og 11 til §§ 2 og 4, og jeg skal nu tillade mig nærmere at begrunde dem.